

στιγμάς ἡ λύσσα καὶ θηριωδία τοῦ Ἀῦδ ἐμαίνετο ἐντός μου. Ἐπὶ διπλὴν δόσιν τοῦ φαρμάκου ὅπως ἐπαναφέρω ἑμαυτὸν εἰς τὴν προτέραν μου φύσιν, ἀλλὰ μόλις μετὰ ἑξ ὥρας ἡσθάνην τὰ συμπτώματα τῆς ἐπικειμένης μεταλλαγῆς μου, καὶ ἠναγκάσθην νὰ πῶ καὶ ἑτέραν δόσιν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μόλις κατάρθουν διὰ τῆς μεγίστης προσοχῆς καὶ διὰ συνεχοῦς χρήσεως τοῦ φαρμάκου, νὰ ἐμφανίζωμαι ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Τζέκυλ. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡδυνάμην νὰ προσδοκῶ τὰ συμπτώματα τῆς ἀκουσίας μου μεταμορφώσεως. Πρὸ πάντων ὅταν ἐκοιμώμην ὑπῆρχεν ὁ μέγιστος κίνδυνος: ἤρκει μόνον νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς, καθήμενος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας παρὰ τῇ θερμάστρᾳ — καὶ ἀφυπνιζομένη ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ἀῦδ.

Ἐν τῇ διηγεσεί ταύτῃ ταραχῇ διατελῶν καὶ καταδικασμένος εἰς τὴν ἀϋπνίαν, ἐξησθενούμην ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν περισσότερο σαματικῶς τε καὶ πνευματικῶς. Ἦτο ὁδυνηρότατον συναίσθημα, καταναλίσκον ὥς πῦρ τὰ ἐντόσθιά μου — ὁ φόβος τῆς δευτέρας μου φύσεως. Ἀλλ' ἐν τῷ ὕπνῳ, ἡ ὁσάκις ἐπαυεν ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμάκου, τότε ἡσθάνόμην, σχεδὸν ἄνευ τῶν πόνων τῆς μεταμορφώσεως, οἵτινες ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνοντο ἀσθενέστεροι, ἀνέκφραστον ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ κακόν: ἡ φαντασία μου ἐδημιούργει ὑπερφυσικὰς εἰκόνας ἀπεριγράφτου ἀκολασίας, ἡ ψυχὴ μου ἔβραζεν ἐκ μίσους καὶ φονικοῦ πάθους, τὸ σῶμά μου δὲν ἐφαίνετο ἀρκούντως ἰσχυρόν, ὥστε νὰ κρατῇ ἐντός του τὴν μανιώδη ἐνέργειάν τοῦ Ἀῦδ.

Ἡ δύναμις τοῦ Ἀῦδ ἠῤῥαυε καὶ ὅσον ἠῤῥαυεν ἡ ἀδυναμία τοῦ Τζέκυλ: ἄρρητον μῖσος ἐχώριζεν τὸν ἕνα ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Εἰς τὸν Τζέκυλ ὑπῆρχε τὸ ἐνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἦδη κατενόει ποῖον τέρας εἶχε δημιουργήσῃ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ δι' ἑαυτόν. Τὸ ἔκτρωμα τοῦτο τοῦ ἄδου εἶχε κοινὴν μετ' αὐτοῦ τὴν συνειδήσιν, καὶ μόνον μετ' αὐτοῦ ἡδύνατο ν' ἀποθάνῃ.

Τὸ μῖσος τοῦ Ἀῦδ κατὰ τοῦ Τζέκυλ εἶχε διάφορον ἀρχήν. Ὁ φόβος τῆς ἀγχόνης ἠνάγκαζεν αὐτόν, νὰ διαπράττῃ διηνεκῶς εἰδός τι αὐτοκτονίας, νὰ προσλαμβάνῃ τὴν ὑποταγὴν φύσιν τοῦ Τζέκυλ. Ἡ ἀνάγκη αὕτη τῷ ἦτο μισητὴ, ὅπως καὶ ἡ δειλία τοῦ Τζέκυλ. Τὸ μανιώδες μῖσος τοῦ ἐξεδήλου διὰ πολυειδῶν ταπεινῶν καὶ χαμερπῶν τρόπων. Ἐγράφε λ. χ. φρικώδεις βλασφημίας εἰς θρησκευτικὰ βιβλία, τὰ ὅποια συνείδητα ν' ἀναγινώσκω εἰς προτέρας εὐτυχεῖς ἡμέρας μετ' ἰδιαίτερας ζέσεως: ἔκαυσε τὰς ἐπιστολάς καὶ τὴν εἰκόνα

τοῦ πατρός μου: καὶ ἂν μὴ ἐμπόδιζεν αὐτὸν ὁ φόβος τῆς ἀγχόνης, θὰ μὲ παρέδιδεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅπως μὲ ἐμπλέξῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ φόνου τοῦ Σιρ Δάνβερς Κάρου.

Εἶνε περιττὸν νὰ ἐπιμῆκύνω περισσότερο τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, οὔτε καιρὸς μοι ὑπολείπεται πρὸς τοῦτο. Οὐδεὶς ποτε ὑπέφερε τόσον, ὅσον ἐγώ!

Τίς οἶδε πόσον χρόνον θὰ διήρκει εἰσέτι ὁ διπλοῦς αὐτὸς βίος μου, ἂν δὲν μὲ κατελάμβανε τὸ τελευταῖον δυστύχημα, τὸ ὁποῖον διὰ παντός θὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τῆς ἰδίας μου μορφῆς, ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς μου φύσεως. Ἡ ποσότης τοῦ ἁλατος, τὸ ὁποῖον ἐπρομηθεύθην εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ τὸ ὁποῖον μετεχειρίζομην ἀπὸ τοῦ πρώτου μου πειράματος, ἡλαττοῦτο σημαντικῶς καὶ ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Παρήγγελλον διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου νέας προμηθείας καὶ ἀνεμίνυνον τὰ διάφορα συστατικά — ὁ βρασμός ἐπῆρχετο, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ πρώτη ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος, ἀλλ' ἡ δευτέρα δὲν συνετελείτο. Ἐπὶ τὸ ποτόν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ πρῶτον ἄλας, ὅπερ εἶχον προμηθεύθῃ, ἦτο νενοθυμένον, καὶ ἀκριβῶς τὸ ἄγνωστον ποσὸν τοῦ ξένου συστατικοῦ ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρείχεν εἰς τὸ ὅλον τὴν θαυμασίαν ἐνέργειαν.

Ἐκτοτε ἔχει παρέλθῃ μία ἐβδομάς, καὶ τώρα γράφω τὸ τέλος τῆς ἐξομολογήσεως ταύτης ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τελευταίας δόσεως τοῦ πρώτου ἐκείνου ἁλατος. Αὕτη λοιπὸν εἶνε ἡ τελευταία φορὰ, καθ' ἣν ὁ Ἑρρίκος Τζέκυλ βλέπει τὴν ἰδίαν του μορφήν ἐν τῷ κατόπτρῳ καὶ σκέπτεται καὶ γράφει μὲ τὸ ἰδίον του πνεῦμα. Πρέπει νὰ σπεύσω νὰ τελειώσω, διότι μόλις διὰ μεγάλης προσοχῆς κατάρθωσα ν' ἀποκρῦψω ἀπὸ τοῦ Ἀῦδ τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην. Ἄν ἡ μεταμόρφωσις ἐγίνετο καθ' ὃν χρόνον γράφω, ὁ Ἀῦδ θὰ ἐσχιζε καὶ θὰ ἔκαε τὸ χειρόγραφον τοῦτο.

Τὸ ἀναπόδραστον τέλος πλησίαζει.

Γνωρίζω, ὅτι τὸ πολὺ ἐντός ἡμισείας ὥρας θὰ ὑποστῶ τὴν τελευταίαν μου μεταμόρφωσιν καὶ θὰ προσλάβω διὰ παντός τὴν στυγεράν μορφήν τοῦ τέρατος ἐκείνου.

Πῶς θὰ τελευτήσῃ ὁ Ἀῦδ; Ὁ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος, ἢ θὰ λάβῃ τὸ θάρρος τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸς ἑαυτόν; Μόνος ὁ Θεὸς τὸ εἰξεύρει, — ἀλλὰ τί με μέλει, ἐμέ;

Γνωρίζω ὅτι αὕτη εἶνε ἡ τελευταία μου ὥρα. Τὰ ἐπακολουθήσοντα δὲν ἀφορῶσι πλέον ἐμέ. Καὶ οὕτω φέρω εἰς πέρας τὸν βίον τοῦ δυστυχοῦς Ἑρρίκου Τζέκυλ.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιζερ.

(Συνέχεια.)

Τὰ ἀφορῶντα τὴν Καρμελίταν ἔλαβον διὰ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Μερτσέδες εὐνοϊκωτέραν τροπὴν, ἢ ὅτι προσεδόκα ὁ Καίῤ, κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον, ὅτι διὰ τῆς τακτικῆς εἰς τὸ σχολεῖον φοιτήσεως καὶ διὰ τῶν ἰδιαίτερων οικειῶν παραδόσεων, ἃς ἐλάμβανεν ἡ Καρμελίτα παρὰ τινος νεαρᾶς διδασκάλου, ὁ βίος τοῦ κορασίου ἐρυθρίσθη καὶ ἐκανονίσθη ὅπως ὥστε ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία δὲν εἶχε πολλὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπεμβαίῃ εἰς τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ με τὸσον ἐνεργὸν μέρος, ὅσον πρότερον. Πλὴν δὲ τοῦτου ἡ Καρμελίτα

ἐλάμβανεν ἤδη παρὰ τῆς μητρικῆς μέρος τι τοῦλάχιστον εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς ἐλευθερίαν. Βεβαίως ἐννοεῖται ὅτι φιλικὴ προσέγγις μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς οὐδεμία ἐγίνετο. Τὸ θερμόαιμον καὶ σφοδρὸν εἰς τὰ ἀσθήματα κοράσιον δὲν ἐξήτει ἀγάπην ἐκεῖ ὅπου δὲν ἤλπιζε νὰ εὕρῃ ποτὲ τοιαύτην. Ἀλλ' ἐστρεψεν ἤδη καὶ ἐξ ἀποστάσεως τὴν καρδίαν του πρὸς τὴν Μερτσέδες, καὶ οὐδεμία ἐβδομάς παρήρχετο χωρὶς νὰ γράψῃ μίαν τοῦλάχιστον ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἀγαπητὴν θείαν. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ μεγάλη αὕτη ἀγάπη τῆς Καρμε-

λίτας πρὸς τὴν Μερτσέδες ἔδωκε πάλιν νέαν ἀφορμὴν εἰς σφοδρὰν τινα σκηνὴν μεταξὺ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας καὶ τοῦ Καίῦ, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων συζύγων διχόνοιαν.

Ἡ Καρμελίτα ἔλαβεν ἐν τῷ σχολεῖν κακὸν βαθμὸν. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἀμέσως ἐπέπληξε τὸ κοράσιον πρὸς δριμύτως καὶ ἀπηγόρευσεν αὐτῇ εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἀλληλογραφίαν πρὸς τὴν Μερτσέδες.

Ἐκτοτε λοιπὸν ἡ ἐπιστολογραφία αὕτη ἐγένετο ὑπὸ τῆς Καρμελίτας κρυφίως. Ἡμέραν τινὰ εἰσελθὼν ὁ Καίῦ εἰς τὸ δωμάτιον ἀπροσδοκῆτως εἶδεν αἰρῆνης τὴν Καρμελίταν συνταραχθεῖσαν καὶ κρύπτουσαν τὴν ἐπιστολὴν ὑπὸ ἄλλα χαρτία.

Ἦδη ἤρχισαν αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀποκρίσεις.

«Διὰ τί κρύπτεις τὸ γράμμα;»

«Ἐνόμιζα ὅτι ἤρχετο ἡ μητέρα.»

Καὶ τί μ' αὐτό;»

«Μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ γράφω —» ἀπάντησε τὸ κοράσιον συνεσταλμένον καὶ ὤψωσε πρὸς τὸν πατέρα τῆς τοῦς μεγάλους, μέλανας ὀφθαλμούς.

«Καὶ ὅμως γράφεις, παρὰ τὴν διαταγὴν τῆς;»

Ἡ Καρμελίτα δὲν ἀπάντησε τίποτε· ἔσφιγξε δὲ μόνον τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἠσπασθῇ αὐτήν.

«Καὶ ἀγαπᾷς πολὺ τὴ θεία, τὴν Μερτσέδες;»

Τὸ κοράσιον ἐκίνησε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν. «Τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, πολὺ» ἔλεγον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ.

Ὁ Καίῦ ἐπῆρε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἔδθηκεν αὐτὴν ἐν τῷ θυλακίῳ του. Ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τὴν γυναῖκά του περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀλλὰ μετέβαλε πάλιν γυνῆν, ἀναλογισθεὶς ὅτι ἡ Καρμελίτα θὰ ὑπέφερε μᾶλλον ἐκ τούτου.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ κοράσιον συνειδίξε νὰ ἔχῃ μυστικά, καὶ νὰ πράττῃ κρυφίως ὅ,τι τῷ ἀπηγορεύετο.

Ἐνῷ πρότερον λόγου χάριν ἐτρεχεν ἐλευθέρως καὶ ἀφελῶς ἐν τῇ κήρῳ καὶ ἔδρεπε καρποὺς ἡ ἀνθή, τώρα ἔπραττε τοῦτο κρυφίως, διότι ἐφοβείτο τὰς δριμύεις ἐπιπλήξεις τῆς μητρός του.

Ὅσakis πρότερον ἐλησμονεῖ καμμίαν ἐντολὴν ἢ διαταγὴν, φημιλόγει τὸ λάθος τῆς ἐλευθέρως καὶ ἀδεῶς. Τώρα ὅμως ἠναγκάζετο νὰ δικαιολογῆται παντοιοτρόπως, καταφεύγουσα ἐνίοτε καὶ εἰς τὸ ψεῦδος, διότι ἐφοβείτο τὸ δριμύ ὕψος ἢ καὶ τὴν σκληρὰν χεῖρα τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας. Αὕτη ἐκτύπησε μίαν φορὰν τὴν Καρμελίταν, καὶ ἡ τιμωρία αὕτη ἔμεινεν ἀνεξάλειπτος ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ παιδίου.

«Πήγαινε νὰ φορέσῃς ἄλλη ποδιά» διέταξεν αὐτὴν κατὰ τινα κυριακὴν ῥίπτουσα συγχρόνως συγκριτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἰδίων τέκνων τῆς.

Ἡ Καρμελίτα ἀπεμακρύνθη ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν. Ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παρὰ τοῦ ἀμαξήλατου ὅτι ἡ φοράδα Δότε ἐν τῷ σταύλῳ εἶχε γεννήσῃ. Ἡ Καρμελίτα ἔλαβε τοσαύτην περιέργειαν καὶ ἐνδιαφέρον νὰ ἴδῃ τὸ νεογνὸν πωλάριον ὥστε ἀντὶ νὰ πορευθῇ ὅπου διετάχθη, ἔτρεξεν εἰς τὸν σταῦλον. Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἐντελῶς ἀπασχολημένη ἡ μικρὰ ἐλησμονήσεν πρὸς στιγμὴν τὴν δοθεῖσαν αὐτῇ διαταγὴν καὶ εἰσελθοῦσα δρομαία εἰς τὸ δωμάτιον διηγήθη εἰς τὸν πατέρα μετὰ ζωηρότητος τὸ συμβάν ἐν τῷ σταύλῳ.

«Ναί, τὸ ξεῖρω, Καρμελίτα. Λοιπὸν σοῦ ἄρесе τὸ πωλάρι; εἶνε ὡμορφό;» ἠρώτησεν ὁ Καίῦ, ἡ δὲ μικρὰ κατένευσε.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκλήθη ἔξω ὁ Καίῦ, καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἔστρεψε τὰ βλέμματα πρὸς τὴν μικρὰν Καρμελίταν.

«Καὶ ἡ ποδιά; Τί σοῦ εἶπα νὰ κάμῃς; Διατί σὲ ἔστειλα; Ποῦ ἤσουν;» ἠρώτησε μετ' ἀγριον ὕψος.

«Στὸ πωλάρι,» ἀπάντησεν ἡ μικρὰ τρέμουσα.

«Καὶ δὲν ἐσυλλογίσθηκες κατ' ὅλου τὰ λόγια μου;» ἠρώτησε πάλιν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία καὶ προσήλασε τοὺς ἀγριαμένους ὀφθαλμούς τῆς ἐπὶ τοῦ κορασίου. «Ἀποκρίσου!»

Ἀλλ' ἡ Καρμελίτα οὐδὲν ἀπεκρίνετο, ἵστατο δὲ ἀπεστραμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον καὶ δάκνουσα τοὺς ὀνυχὰς τῆς.

«Πόσες φορές σοῦ εἶπα νὰ κόψῃς αὐτὴν τὴ βρωμερὰ συνήθειαν;» εἶπεν ἡ γυνὴ καὶ συγχρόνως ἐκτύπησε ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας τοῦ κορασίου.

Ἡ Καρμελίτα ἔφυγε καὶ λαβοῦσα ἀπειλητικὴν στάσιν ἐφώνασε:

«Δὲν θέλω νὰ με χτυπᾷς, δὲν θέλω —!»

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν, καὶ τὸ ἄλλως φραῖον παιδικὸν τῆς πρόσωπον παρεμορφόυτο ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ πεισματος.

«Νὰ μὴ σὲ χτυπᾷ;» ἐφώναζεν ἡ γυνὴ. «Περίμενε λοιπὸν νὰ σοῦ δεῖξω!» καὶ ταῦτα λέγουσα ἤρπασε τὸ ἀσθενὲς κοράσιον καὶ τὸ ἐκτόπα εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τοὺς βραχίονας καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν, τυφλὴ ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Εἶτα δὲ ἀπώθησέ καὶ ἐτίναξεν αὐτὸ μετ' ὀρμῆς.

Καὶ ἡ Καρμελίτα ἡμύνετο μετὰ ὅλας τῆς τὰς μικρὰς δυνάμεις, εἶτα δὲ ἐρρίφθη κατὰ γῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ δυνατὰς κραυγὰς, ὅπως συνήθως κάμνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ. Ἦδη ἐπέστρεψεν ὁ Καίῦ εἰς τὸ δωμάτιον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ, ἧτις καὶ αὕτη προσεῖλκετο ὑπὸ τῶν κραυγῶν τοῦ παιδίου.

«Τί τρέχει; τί συνέβη;» ἐφώναζεν ὁ Καίῦ ὠργισμένος καὶ ἐντρομος συνάμα, παρετήρησε τὸ κάταυχρον ἐξ ὀργῆς πρόσωπον τῆς γυναικὸς τοῦ καὶ ἐσῆκωσεν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τὸ κλαῖον θυγάτριόν του. «Λοιπὸν, τί συνέβη;» ἐπανελάβε μετὰ δεσποτικὸν καὶ ἀπειλητικὸν ὕψος.

«Δὲν με ὑπήκουσε. Ἐπανελάβε τὰς παλαιὰς, ἀσχήμους συνηθείας τῆς, μάλιστα δὲ καὶ ἡναντιώθη ἀπειλητικῶς πρὸς ἐμέ, καὶ δι' αὐτὰ ἐτιμωρήθη.»

Ὁ Καίῦ παρετήρησε τοὺς ἐρυθροὺς μάλαπας ἐπὶ τῶν βραχιόνων καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ τέκνου του.

Τὸ αἶμά του ἀνέβρασεν ἐξ ὀργῆς.

«Καὶ δι' αὐτὸ — Πηγαινέτε, παρὰκαλῶ, δεσποινίς καὶ πάρετε μαζί σας τὴν Καρμελίταν καὶ ἡσυχάσατέ τιν — καὶ δι' αὐτὸ λοιπὸν δέρνεις τὸ παιδί μετέτοιον τρόπο; Αὐτὸ δὲν εἶνε τιμωρία, αὐτὴ εἶνε βαρβαρότης.»

«Σὲ παρακαλῶ νὰ μετριάσῃς τὰς ἐκφράσεις σου καὶ νὰ μὴ κρίνῃς πρότερον, πρὶν ἀκοῦσῃς ἀκριβῶς τί συνέβη.»

«Δὲν ἔβλαψ ν' ἀκούσω τίποτε,» ἀπάντησεν ὁ Καίῦ μετ' ὀργῆς «εἰσεῖρω ὅτι ἡ Καρμελίτα δὲν εἶνε ἀξία τοιαύτης μεταχειρίσεως. Καὶ ἂν πραγματικῶς ἔσφαλε ὅσον δήποτε — κανὲν ἀπὸ τὰ παιδιὰ μου δὲν θέλω νὰ δέρνεται. Μόνον τὰ ζῶα τύπονται.»

«Ὡ αὐτὸ τὸ κορίτσι!» ἐφώνασε μετὰ στεναγμοῦ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον.

«Ναί, ναί. Αὐτὸ τὸ κορίτσι!» ἐπανελάβεν ὁ Καίῦ. «Μάλιστα, καὶ ἀπαιτεῖς ἀπὸ ἑνα μικρὸ κορίτσι τὰς ἀρετὰς μιᾶς γυναικὸς! Πόσον σκληρὰ, πόσον ἀνήμερος εἶσαι. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ποτὲ νὰ διορθωθῇς; Τὰς τιμωρίας ὅπου δίδεις εἰς αὐτὸ τὸ κορίτσι, εἰσαὶ ἀξία νὰ τὰς λάβῃς σὺ ἡ ἰδία!»

«Τί σοῦ ἔγραψα τότε ὅπου μ' ἐξήτησες;» ἠρώτησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία.

«Τί μοῦ ἔγραψες; Μοῦ ἔγραψες ὅτι θὰ εἶσαι δικαία. Ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἠρώτησα ἂν αἰσθάνεσαι ὅτι θὰ δυνηθῇς νὰ ἔχῃς, ἂν ὀχι ἀγάπην, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐπιείκειαν πρὸς τὴν μικρὰν μου θυγάτέρα. Τώρα δὲ πῶς φέρεσαι; Δὲν συγκινεῖσαι ὅταν βλέπῃς τὸ ἀδυνατο καὶ ἀδύο παιδί ζετὰ δυνατὰ σου χεῖρα;»

«Ἀδύνατο καὶ ἀδύο; καὶ ὅμως μοῦ ἔναντιώθη, μετὰ πείσμα προκλητικόν.»

«Κ' ἐγὼ θὰ ἔπραττα τὸ αὐτὸ ἂν με ἔδερνον οἱ γονεῖς μου δι' ἑνα παραμικρὸ πρᾶγμα.»

«Δὲν ἦτο παραμικρὸ — σοῦ λέγω!» ἐφώναζεν ὀργίλως ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία καὶ ἔκρουσε τὸ πάτωμα μετὰ τὸν πόδα. Ἡτένισε δὲ τὸν Καίῦ μετὰ διαπεραστικὰ βλέμματα, πλήρη ἀκατασχέτου ὀργῆς, καὶ προσέθηκε ταχέως προφέρουσα τὰς λέξεις: «Ἔως πότε θ' ἀκούω ἐπιπλήξεις δι' αὐτὸ τὸ κακοανδρεμμένο καὶ κακομαθημένο πλάσμα!»

Κακοανδρεμμένο πλάσμα! Ναί, αὕτη εἶνε ἡ ὀνομασία, τὴν ὁποίαν ἔχεις διὰ τὴν Καρμελίταν!» εἶπεν ὁ Καίῦ βραδέως κινῶν τὴν κεφαλὴν. «Ἐπρεπε νὰ ἐντρέπῃσαι! Ἀχ! καὶ ὅμως ὅλα εἶναι μάταια. Τί σκέπτομαι, καὶ ἐλπίζω, καὶ συλλογίζομαι ἀκόμη; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ζητῇ θερμότητα ἀπὸ τὸν πάγο; Εἶσαι ψυχρὰ ὥς ὁ πάγος καὶ ὅπου εἰς ἄλλους καίει ὁ θεῖος σπινθὴρ τῆς ἀγάπης, ἐκεῖ μόνον ἡ φιλαυτία σου ἔχει φωτιά!»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἤκουε πάντα ταῦτα σιωπηλῇ, δάκνουσα τὰ χεῖλη ὅπως συγκρατῇ τὴν ὀργὴν τῆς. Καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν ἀπεκρίνετο, ἀλλὰ ἀπέστρεψε πάλιν τὸ πρόσωπον καὶ ἀνυπομόνως ἔκρουε τὸ δάπεδον μετὰ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν τῆς, ἡ ὀργὴ τοῦ Καίῦ ἐγένετο σφοδροτέρα.

«Ὅταν μάλιστα συλλογισθῶ,» προσέθηκεν «ὅτι ἀπηγόρευες εἰς τὸ παιδί νὰ γράφῃ εἰς τὴν θεῖαν τοῦ Μερτσέδες, καὶ ἐστάθης τόσον σκληρῇ ὥστε ν' ἀφαιρέσῃς καὶ αὐτὴν τὴν τροφὴν τῆς καρδίας σου.»

«Ποιὸς τὸ εἶπε;» ἐφώναζεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, στρέψασα πρὸς αὐτὸν τοὺς πυρίνους ὀφθαλμούς τῆς.

«Ἐγὼ τὸ λέγω, καὶ ἂν τὸ ἀρνεῖσαι, τότε εἰς τὴν σκληρότητά σου προστίθεται καὶ τὸ ψεῦδος!»

«Καὶ! ἐφώναζεν ἀπειλητικῶς ἡ γυνὴ καὶ τὰ μέλη της ἔτρεμον ὑπὸ ὀργῆς. «Σὲ ἔρωτῶ πάλιν, ποῖος τὸ εἶπε;»

«Μοῦ τὸ εἶπε ἡ Καρμελίτα ἡ Ἰδία! Τὴν εἴρηκα ποῦ ἔγραφε καὶ ἔκρυψε τὸ γράμμα μόλις ἤκουσε βήματα ὀπισθέν της.

Τὴν ἠρώτησα καὶ μοῦ εἶπε ὅτι τῆς ἀπηγόρευσε νὰ γράφῃ πρὸς τὴν θείαν της.»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίττα ἔτριξε τοὺς ὀδόντας «Πάντα αὐτὸ τὸ παιδί!» εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως.

«Τὸ ὁμολογεῖς λοιπόν; Ὁμολογεῖς τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀκαρδον συμπεριφορὰν σου! Ἀποδεικνύεις διὰ τῆς ὁμολογίας σου ὅτι ἀντὶ νὰ εἶσαι δικαία ὅπως μοῦ ὑπεσχέθης, παρασύρεσαι ἀπὸ τὸ πάθος σου καὶ ἀπὸ τῆς ιδιοτροπίας σου!»

Ὁ Καὶὺ διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του καὶ περιέμενε τὴν ἀπάντησιν τῆς γυναικὸς του, ἀλλ' αὐτὴ, πρὸς ἐκπληξίν του, ἀνέφξε τὰ παράθυρα ἀποτόμως, ἀνέπνευσεν ἀπλήστως ἀέρα καὶ ἀποστραφεῖσα ἀπ' αὐτοῦ παρετήρη ἐξω τοὺς λευμῶνας.

«Κλεμεντίνα Ἰουλίττα!» ἤρχισε πάλιν ὁ Καὶὺ μετὰ τινα σιγὴν, καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν γυναικά του. «Βλέπω ὅτι συλλογίζεσαι· οἱ λόγοι μου σοὺ ἔκαμαν ἐντόλαιον. Τώρα εἰμὲν καὶ οἱ δύο μᾶλλον ἀτάραχοι· εἶνε λοιπὸν κατὰλληλος σιγὴ νὰ ὁμιλήσωμεν ἡσυχῶς καὶ ἄνευ πάθους περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Πρὸ ἐνός ἔτους περίπου μοι ὑπεσχέθης, ὅτι θὰ φέρεσαι εἰς τὸ παιδί ὡς καλὴ μητέρα. Μοῦ τὸ ὑπεσχέθης ὅχι μόνον ἐξ ἀγάπης πρὸς ἐμὲ ἀλλὰ καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης διότι ἐνέδωκα ὡς πρὸς τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμες εἰς τὴν ἀδελφὴν σου. Τοιαύτης εὐγνωμοσύνης ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἤμην ἄξιος, διότι εἶχον φανῆ καὶ ἐγὼ πολὺ μεροληπτικῶς ὑπὲρ τῆς Μερτσέδες καὶ ἠθέλησα νὰ ἐπανορθώσω καὶ ἐγὼ τὸ λάθος μου. Ἐξήσαμεν λοιπὸν εὐτυχέστερον καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ ἔτος. Ὅτι διὰ τῆς ψυχρότητός σου ἔγινεν καὶ ἐγὼ ψυχρότερος εἰς πολλὰ, εἶνε δυστυχῶς ἀληθές, — ἐν·τούτοις δὲν θέλω νὰ ρίψω τὴν αἰτίαν τοῦτου εἰς σέ. Ἡζέυρα πῶς εἶσαι. Μοὶ ὡμολόγησες τὰ ἐλαττώματά σου, πρὸ τοῦ γάμου μας. Σοὺ λέγω λοιπόν· εἶμαι εὐχαριστιμένος καὶ εὐτυχής, διότι τέλειον δὲν εἶνε κανένα πρᾶγμα ἐς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἔχεις δὲ καὶ σὺ νὰ ὑποφέρῃς τὰς ἰδικὰς μου ἀδυναμίας. Σὲ παρακαλῶ μόνον θερμῶς, νὰ κυριεύῃς τὸν ἑαυτὸν σου εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μὴ παρασύρεσαι εὐκολὰ ἀπὸ τὸ πάθος σου Ἔσο καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δικαία. Ὑπόδεσε γιὰ μιὰ σιγὴν, ὅτι ὁ Καὶὺ καὶ ἡ Ἰουλίττα μας ἔμειναν ὀρφανὰ ἀπὸ μητέρα. Δὲν θὰ ἔτρεμεν ἡ καρδιά σου ἂν ἔβλεπες ὅτι ἔλειπεν ἀπ' αὐτὰ ἡ ἀγάπη, τῆς ὁποίας ἔχει ἀνάγκην τὸ παιδίον; Πόσον συγκινητικὸν πλάσμα εἶνε τὸ παιδίον! Ἐλευθέρων ἀκόμη ἀπὸ τὸν κονιορτὸν τοῦ βίου, λαμβάνει ἐν ἑαυτῷ τὰ πράγματα ὅπως τῷ ἐμφανίζονται καὶ πιστεῖ, ἐλπίζει, ὑποφέρει τὰ πάντα. Ποία σκέψις, ποία ἰδέα! ὅτι ὑπάρχουν πραγματικῶς πλάσματα, ζῶντα εἰσὶ ἐν ἰδιανωτέρῳ κόσμῳ, αἰσθανόμενα καὶ ἐνεργοῦντα ἀναλόγως πρὸς τὸν κόσμον τῶν. Δάβε τὸ κακόν, τὸ ἐναντίον τοῦ ἀγαθοῦ. Δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν περὶ ἡμᾶς παραδειγμάτων, ἡ κληροδοτήματα τοῦ ἰδίου ἡμῶν αἵματος; Ἡ σκέψις αὕτη δὲν πρέπει νὰ μᾶς καθιστᾷ ἐπικεικὲς καὶ πρῶτος, ἀκόμη καὶ ἂν τὰ ἰδία μας τέκνα μᾶς προξενοῦν πικρίας καὶ θλίψεις καὶ δυστυχίαν; Πόσον σκληρὸς πρέπει νὰ εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ παιδιοῦ ἀρετάς, τὰς ὁποίας, ὅταν τις ἐξετάσῃ ἑαυτὸν εἰλικρινῶς καὶ ἀμερολήπτως, θὰ ἴδῃ ὅτι στερεῖται αὐτὸς ὁ ἴδιος! Μόνον ἡ φρόνησις, ἡ φρόνησις τὴν ὁποίαν ὁ συνετὸς ἄνθρωπος λαμβάνει ἐκ τῆς μακρᾶς πείρας τοῦ κόσμου, μᾶς καθιστᾷ ἀγαθωτέρους καὶ φιλανθρωποτέρους. Τὸ συμπέρασμα μου εἶνε τὸ ἐξῆς: Ἄν αἰσθάνεσθαι ὅτι ἔχω δικαίον, καὶ ἂν νομίσῃς ὅτι δὲν ἔχεις τὴν ἀπαιτούμενην δύναμιν τῆς ψυχῆς ὥστε νὰ ρυθμίσεις τὴν συμπεριφορὰν σου ἐπὶ τὸ φιλανθρωπότερον, τότε ὡς σκεφθόμεν ἀκόμη μίαν φοράν, μήπως τὸ καλλίτερον καὶ φρονιμώτερον εἶνε, νὰ παραδῶσωμεν τὴν μικράν εἰς τὴν Μερτσέδες, — τὸ ὅποιον ἐκ μέρους μου εἶνε μεγάλη θυσία.»

Εἰς τὸ ὄνομα Μερτσέδες ἡ γυνὴ συνεταράχθη. Ὅλοι οἱ ἄλλοι λόγοι τοῦ Καὶὺ ἀντήχησαν ἐν τῇ ψυχῇ της.

Ἡ ὁμιλία του κατεπράυνε καὶ συνδιήλλαττεν αὐτήν. Ἐκ νέου ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ καλὰς αποφάσεις, νὰ αἰσθάνεται συμπάθειαν πρὸς τὸ ἀδυνεές κοράσιον. Τώρα ὅμως αἰφνης μετ' ὀνόμα τῆς Μερτσέδες ἀνεστατώθησαν τὰ πάντα ἐν τῇ ψυχῇ της. Ἡ ζηλοτυπία πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, ὁ φόβος μήπως ὁ Καὶὺ πάλιν πλησιάσῃ ἐγγύτερον πρὸς αὐτήν, κατεκυριεύσαν αἰφνης τὴν ψυχὴν της. Ἐβλεπεν ἤδη τὴν Μερτσέδες θριαμβεύουσαν, καὶ τὸ ἀρχαῖον μῖσος πάλιν ἀνεφλέχθη ἐν αὐτῇ.

Πλὴν τοῦτου ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίττα ἐφοβεῖτο μήπως χάριν τῆς Μερτσέδες καὶ τῆς Καρμελίτας τὰ ἰδία της τέκνα ὑποστῶσι καὶ ὀλικήν τινα ζημίαν. Ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἐλευθεριότητα καὶ γενναίω-δαριαν τοῦ Καὶὺ, αὐτὴ δὲ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐγίνετο μᾶλλον φειδωλὴ καὶ φιλάργυρος καὶ ἐφρόντιζε μόνον διὰ τὰ τέκνα της.

Διὰ ταῦτα πάντα ἔσειε μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ οὐδὲν ἀπὴν-τησεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Καὶὺ.

«Δὲν ἔχω δικαίον;» ἤρχισε πάλιν ὁ Καὶὺ, ἀγνοῶν τί συνέβαινε ἐν τῇ ψυχῇ τῆς γυναικὸς του.

«Πιστεῖω» — ἀπήντησεν αὐτὴ ἐπὶ τέλους, χωρὶς ὅμως νὰ μεταστρέψῃ τὸ πρόσωπόν της.

«Ἄλλ' ὅμως δὲν συγκατατίθεσαι εἰς τοὺς λόγους μου;»

«Εἶμαι μόνον ἐναντίον τῆς προτάσεώς σου.»

«Καὶ διατί, ἀφοῦ σὺ ἡ ἰδία ἐσχάτως ἀπήτησες τὸ αὐτό;» Ἡ ἐρώτησις ἐδείκνυε πάλιν ἀνυπομονησίαν τινὰ, καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίττα εἶδεν ὅτι θ' ἀναγκασθῇ νὰ ἐνδώσῃ ἐπὶ τέλους.

«Σὲ παρακαλῶ, ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν διὰ μίαν ἄλλην φοράν· ὅχι σήμερα. Ἰσως θὰ εἴρωμεν καμμίαν ἄλλην λύσιν. Νομίζω ὅτι θὰ εἴρω μέσον, ἀλλὰ σήμερα δὲν εἰμὶ πορὶ ἀκόμην νὰ τὸ σκεφθῶ καλά. Σὲ παρακαλῶ, Καὶὺ —» εἶπεν ἡ γυνὴ καὶ παρετήρησεν τὸν Καὶὺ μετὰ τὰ βλέμματα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα οὗτος οὐδέποτε ἠδυνήθη ν' ἀντισταθῇ· ὅτε δὲ μάλιστα περιέβαλε τοὺς βραχίονας αὐτῆς περὶ τὸν τράχηλόν του, τότε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔκλεισε τὸ στόμα της μετὰ τὰ χεῖλη του καὶ ἐκάλυπεν αὐτὸ μετ' ἐγκάρδια φιλήματα, καὶ τὴν ἐπέπληξε μετ' οἰοῦντοὺς λόγους, ὥστε οὐδαμῶς πλέον ἀμφεβάλλεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίττα ὅτι τὸν συνδιήλλαξε πάλιν καὶ ἀνεκτίησεν τὴν καρδίαν του.

Κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο συνέβη περιστατικὸν τι, ὅπερ ἔτι μᾶλλον ἐστερέωσε τὰς περὶ τῆς Καρμελίτας αποφάσεις τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίτας.

Αὕτη εἰσελθοῦσα κατὰ τι ἀπόγευμα μετὰ τοῦ Καὶὺ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κλειδοκυβάλου, εἶρε πρὸς ἐκπληξίν της τὴν μικράν, σχεδὸν ὀμήλικα θυγατέρα τοῦ ἐπιστάτου, καθήμενην ἐπὶ μιᾷ καθήκλας, κρατοῦσαν μικράν τινα πλαγγῶνα εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἀκροωμένην μετὰ περιεργείας τῶν ζωνῶν καὶ ἀπαύστων λόγων τῆς Καρμελίτας. Αὕτη δέ, μετ' ἐρυθρὰς τὰς παρειάς καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν ὀμήλικα φίλην της, ἵστατο ἐμπροσθεν τοῦ κλειδοκυβάλου καὶ ἔπαιζε μετ' ἱκανῆς ταχύτητος καὶ ἀσφαλείας, χωρὶς νὰ παρατηρῇ τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκυβάλου, ἐδυνάμην τινα μελωδίαν ἐξ ἐνός γνωστοῦ μελοδραματίου. Τὰ ἄκρα τῆς ἐρυθρᾶς μεταξωτῆς ζώνης, ἥτις περιέκλειε τὸ λευκὸν φόρεμά της, ἐκρέμαντο κατ' ἄνωσον μῆκος ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς μητρὸς εἰς τὸ δωμάτιον ἡ μικρὰ συνεταράχθη σφόδρα καὶ διέκοψε τὴν μελωδίαν ἀποτόμως. Ἐπειδὴ ἡ μικρὰ θυγάτηρ τοῦ ἐπιστάτου δὲν ἠδύνατο ἄνευ ἀδείας νὰ εἰσέρχηται εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲ νὰ συναναστρέφεται μετὰ τῆς Καρμελίτας, καὶ ἐπειδὴ αὕτη εἶχε λάβῃ τὴν διαταγὴν νὰ ἀσκήται ἐπιμελῶς εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, διὰ τοῦτο ἐφοβεῖτο ἤδη μήπως τιμωρηθῇ οὐχὶ δι' ἀπλῆς ἐπιπλήξεως ἀλλ' αὐστηρότερον τοῦ συνήθους.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίττα προσέλαβε σκοτεινὴν καὶ ἀγρίαν ὄψιν καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὸν Καὶὺ τὴν ἀγανάκτησιν της διὰ τινος κινήσεως, ἥτις οἶονεῖ ἔλεγε: «Βλέπεις πῶς φέρεται; βλέπεις πόσον ὑπακούει εἰς τὰς διαταγὰς μου;»

Ἄλλ' ὁ Καὶὺ, χωρὶς ποσὼς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν σιωπηλὴν ἀλλ' ὀρατὴν ταύτην μομφήν, εἶπε: «Παῖξέ το πάλιν αὐτὸ, Καρμελίτα. Τί ἦτον αὐτὸ ποῦ ἔπαιζες;»

Ἀλλὰ τῆς Καρμελίτας οἱ μεγάλοι καὶ φρατοὶ ὀφθαλμοὶ ἐστρέφοντο εἰς ἐπὶ περιδεῶς τῇδε κακεῖσε, ἐνφ' ἡ μικρὰ φίλη της, ἐμφοβὸς καὶ ἀκροποδητὴ διαβάσα τὸ δωμάτιον ἡτομιάζετο ν' ἀνοίξῃ ἀθρόωως τὴν θύραν ὅπως φύγῃ ἀπαρατήρητος.

«Μεῖνε ἐδῶ ἀκόμη, Ἄννα!» εἶπεν ὁ Καὶὺ στραφεὶς πρὸς τὴν μικράν.

Τὸ πρόσωπον τῆς Καρμελίτας ἤρξατο φαιδρυνόμενον· τὸ ζων-ρόν κοράσιον ἐλησμόνησεν ἀμέσως τί πρὸ μικροῦ συνέβη καὶ παρεδόθη ὀλοψύχως εἰς τὴν εὐτυχὴ ἰδέαν ὅτι ἡ μικρὰ της φίλη θὰ ἔμενε ἐπὶ αὐτῇ δὲν θὰ ἐτιμωρεῖτο οὕτε κἀν δι' ἀπλῆς μομφῆς.

Ἀλλὰ τὸ ἐνστικτὸν τοῦ ξένου κορασίου ἦτο ἰσχυρότερον ἢ ἡ ἐνέργεια τῶν ἐνθαρρυντικῶν λόγων τοῦ Καὶὺ. Ἡσθάνετο ἀορίστως πῶς ὅτι ἡ φιλοφροσύνη ἦτο ὀλίγον τι βεβιασμένη καὶ ὅχι φυσική.

Τὰ βλοσυρὰ καὶ δυσμενῆ βλέμματα τῆς οἰκοδεσποίνης ἐφόβισαν αὐτήν καὶ τῇ ἀφῆρσαν ὅλον τὸ θάρρος.

«Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε νὰ γυρίσω ἀμέσως» εἶπε μετὰ δειλίας. «Καλὰ, κορίτσι μου, τότε πήγαινε!» — ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ, κατὰ τὸ φαινόμενον πεισθεὶς διὰ τῶν λόγων τῆς μικρᾶς.

Ἦδη λοιπὸν ἀπεμακρύνθη τὸ ξένον κοράσιον μὲ ἀδεξίας ὑποκλίσεις, καὶ ὁ οὐρανὸς τῆς Καρμελίτας συνενεφώθη πάλιν.

«Δοιπόν, Καρμελίτα . . . παίξε» ἐπανάλαβεν ὁ Καῖϋ.

Ἡ Καρμελίτα ὑπακούσασα ἤδη ἐπλησίασε τὸ θρονίον τῆς παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ λαβοῦσα τὴν ἀπαιτουμένην θέσιν ἤρχισεν ἀμέσως νὰ παίξῃ. Μετὰ μεγάλης δεξιότητος καὶ ασφαλείας ἐπαίξεν ὅλην τὴν μελωδίαν μέχρι τέλους καὶ εἶτα μετεστράφη ταχέως ἐπὶ τοῦ θρονίου, πλήρης χαρᾶς ἐπὶ τῇ συναισθήσει τῆς ἐπιτυχίας.

Μὲ προτεταμένον τὸν λαιμὸν ἔμεινε καθημένη καὶ τὰ βλέμματα τῆς ἐστράφησαν πρὸς τὸν πατέρα τῆς. Ἀπὸ τοῦ τρυφεροῦ προσώπου τῆς ἤστραπτον οἱ ὀφθαλμοί, ὡς ἥλιοι ἀνατέλλοντες ἐκ βαθέος σκότους· μεταξύ τῶν ἡμιανοίκτων χειλέων ἐφάνη ἐρωτῶν μειδίαμα, καὶ τόσον χαριέντως ἐνήργει ὅλη τῆς ἡ μορφή, καθὼς ἐκάθητο ἐκεῖ μὲ τὸ ἀτημέλητον κάλλος, μὲ προεκκλιμένην τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ τὰς μελαίνας δέσμας τῆς κόμης πιπτοῦσας ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐσθῆτος, ὥστε ὁ Καῖϋ παρατηρῶν αὐτὴν ἦτο ἔξαλλος ὑπὸ χαρᾶς.

«Πηγαίνω, Καῖϋ, εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ ἐτοιμασθῶ. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ἄμαξα, εἰδοποίησέ με,» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, μόλις ἐτελείωσε τὸ μουσικὸν τεμάχιον, καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς ν' ἀξιώσῃ βλέμματος τὴν μικρὰν.

Ὁ Καῖϋ, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ πρὸς τὴν γυναικᾶ του, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Καρμελίταν, ἔδωσε τὰ ἄκρα τῆς λυθείσης ζώνης τῆς, καὶ εἶτα θάψεν ἐλαβε τὸ κοράσιον εἰς τὰς ἀγκάλας του.

«Πρέπει ὅμως νὰ γυμνάξωσι μὲ περισσότεράν ἐπιμέλειαν, Καρμελίτα μου, καὶ νὰ μὴ χάνῃς πόλιν καιρὸν στὰ παιγνίδια. Ἀκούς, παιδί μου;»

Ἡ Καρμελίτα κατένευσε καὶ δὲν ἐπρόφερε καμμίαν λέξιν· εἶτα δὲ ταχέως περιβαλοῦσα τοὺς μικροὺς τῆς βραχίονας περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ Καῖϋ ἤρχισε νὰ τὸν θάπτει.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἤκουεν ἤδη ἐκ τοῦ ἄλλου δωματίου τοὺς ζῶηρον γέλωτας καὶ τοὺς ἀλλαλαγμοὺς τοῦ κορασίου καὶ ἔδακνε τὰ χεῖλη τῆς. Κατὰ πρώτην ἤδη φοράν προσετέθη εἰς τὸ μῖσος καὶ ὁ φθόνος ἐν τῇ ψυχῇ τῆς. Ἡ Καρμελίτα ἦτον φραγία, γεννημένη διὰ νὰ ἀγαπάται, ἐνφ' τὰ τέκνα τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίᾳ δὲν διεκρίνοντο καθόλου δι' ἰδιαιτέρας καλλονῆς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῶν εἶχον τὴν ψυχρὰν ἔκφρασιν, ἣν ἐκληρονόμησαν παρὰ τῆς μητρὸς τῶν. Μῖσος καὶ φθόνος συνηνώθησαν ἤδη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς, καὶ ἐστερεοῦντο ὅλον ἐν περισσότερον· μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρθωνε νὰ κυριεύῃ τὰ πάθη ταῦτα, ἀδυνατοῦσα νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὰ διὰ πράξεων.

Κατὰ τὴν δι' ἀμάξης ἐκδρομὴν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἀνέπτυσεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τὸ σῆδιον, τὸ ὅποιον εἶχε σκεφθῇ.

Ἐλεγεν αὐτῷ ὅτι, ἀφοῦ ἀπαξ δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσωσι περὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως τῆς Καρμελίτας, μάλιστα δὲ καὶ τὰ σήμερον συμβάντα ἀπεδείκνυν πόσον μάταιαι εἶνε ὅλαι τῆς αἱ νοθεαῖαι καὶ ὅλαι τῆς αἱ διαταγαί, θὰ ἦτο ἰσως καλῆτερον, πρὸς διατήρησιν τῆς εὐτυχίας τῶν, νὰ δώσωσιν ἀμέσως τὸ κοράσιον εἰς ἐν σχολεῖον ὡς ὑπότροφον, ἰσως εἰς ἐν γαλλικὸν σχολεῖον τῆς Ἑλβετίας.

«Σοὺ ἐπρότεινα πρὸ πολλοῦ νὰ στείλωμεν τὴν Καρμελίταν ὁπίσω εἰς τοὺς γυγείς σου, εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Μερτσέδες. Διὰ τί νὰ τὴν στείλωμεν ἄλλοι; διατί νὰ τὴν παραδώσωμεν εἰς ξένους ἀνθρώπους;»

«Εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶμαι ὀλίγον ἀνόητη, Καῖϋ» ἀπήντησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ κολακευτικῶς, καὶ προῦπολογίζουσα κάλλιστα τὴν ἐνέργειαν τῶν λόγων τῆς. «Τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλ' εἶμαι ζηλότυπος πρὸς τὴν Μερτσέδες. Ἥμην εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Πρὸς ἀπόδειξιν λοιπὸν τοῦ ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, ὑποχώρησε εἰς αὐτὴν μου τὴν ἀπαίτησιν.»

Αἱ λέξεις αὗται ἔσχον πρᾶγματι τὸ ποδοῦμενον ἀποτέλεσμα, διότι κατεπράυναν τὸν Καῖϋ, ὅστις μετὰ δυσχερείας κατάρθωνε νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐγειρομένην ἤδη ἐν αὐτῷ δυσαρέσκειαν. Ἐν τοιούτοις ὁμως δὲν ἔδωκεν ἀμέσως τὴν συγκατάθεσιν ταυ. Ἐγνώριζε καλῶς τὸν ἑαυτὸν του. Ἄν ἔλεγεν ἀμέσως τὸ ναί, θὰ τὸ μετενόει ἰσως. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, ὅτι τὰ πρᾶγματα ἔμειναν ὅπως εἶχον.

Ἀλλ' ὅτε μετὰ τινος μηνῶς ἡ Καρμελίτα, οὐχὶ ἐκ κακίας, ἀλλ' ἐκ τῆς φυσικῆς κλίσεως ἣν ἔχουσι τὰ παιδιά πρὸς τὸ μιμνεῖσθαι τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων χάριν ἀστειότητος, ἐμμήθη τὸ βάδισμα τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίᾳς ἐνώπιον μικρᾶς τινος συμμαθητρίας τῆς, καὶ τοῦτο ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τῆς γυναικὸς διὰ σειρᾶς ὅλης τυχαίων συμπύσεων, τότε πλέον ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίᾳς δὲν εἶχον ὅρια· τότε δὲ ἐδεώρηνεν ὡς τὴν καταλληλοτέραν περίστασιν νὰ ὁμιλήσῃ πάλιν μετὰ τοῦ Καῖϋ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ σχέσις μεταξύ τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς εἶχε καταστῇ ὅλον ἐν δεινότερα καὶ σχεδὸν ἀφόρητος. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Καρμελίτας οὐδέποτε ἐφαίνετο θερμὴ τις ἔκφρασις, ὡς ἰσχυρὰ ἀπέναντι τῆς μητρὸς τῆς· οὐδέποτε τὸ κοράσιον ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ἢ τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνακοινώσῃ ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν μητέρα τὰ παιδικὰ τῆς συναισθήματα ἢ νὰ ζητήσῃ παρηγορίαν εἰς τὸ στήθος τῆς μητρὸς διὰ τὰς παιδικὰς τῆς θλίψεις. Οὐδέποτε ἠσπάζετο τὴν μητέρα τῆς οἰκειοθελῶς καὶ οὐδέποτε φιλίει μετ' αὐτῆς ἀπρόκλητος. Τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου ἐδείκνυε πάντοτε ἔκφρασιν τινὰ ψυχρότητος καὶ πείσματος. Ἀλλ' αἱ διαθέσεις αὗται τῆς ψυχῆς τοῦ κορασίου ἦσαν εἰσέτι οἷον ἐρμύφωτοι, ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ὑπάρχουσαι. Εἰσέτι ἐπενήργει ἀνωτέρα τις δύναμις ἐπὶ τῆς παιδικῆς ταύτης ψυχῆς, εἰσέτι ἐνήργουν ἐπ' αὐτῆς τὰ διδάγματα τῆς οἰκειᾶς ἀγωγῆς καὶ τοῦ σχολείου· τὸ παιδίον δὲν εἶχεν εἰσέτι συνειδησιν τῶν συναισθημάτων του, καὶ δὲν ἐγίνωσκεν, ὅτι δύνатаί τις νὰ μισῇ ἄλλον ἄνθρωπον, μάλιστα δὲ τὴν ἰδίαν του μητέρα.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 177).

2. NOTTURNO. Εἰκὼν ὑπὸ J. v. Wodzinski (ἐν σελ. 180).

3. Η ΠΡΩΤΗ ΕΡΙΣ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Α. Corelli (ἐν σελ. 181).

4. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΣΤΙΓΜΗ ΚΑΤΑ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ Ο. Gerlach (ἐν σελ. 185).

Τὸ νὰ παρακολουθῇ τις τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ νὰ θεωρῇ ἀνέτως τὸ δι' αὐτῶν παριστανόμενον δράμα «πόλεμος ἐν εἰρήνῃ» τοῖς πᾶσιν εἶνε εὐχάριστον μάλιστα δὲ τοῖς κατοικοῖς τῶν ἀγρῶν, δι' οὗς ἡ λάμπουσα στολὴ καὶ ἡ ὡς ἐν μάχῃ ἐξέλιξις τῶν στρατιωτῶν εἶναι τι ἄγνωστον ἢ λίαν σπᾶ-

νιον. Πρὸ τοιούτου θεάματος δὲν μένει τις ἀπαθὴς θεατῆς, ἀλλ' ἀναμιγνύεται εἰς πάσας τὰς πράξεις, ἐκφέρει διαφόρους κρίσεις — ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Καὶ ὅμως τὸ ἀσφαλὲς τοῦτο ἐνίοτε λαμβάνει τὴν ἐναντίαν φάσιν· τοῦτο ἀποδεικνύει ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστώσα ὀλίγους τινὰς ἀγρότας συνηγμένους ὑπὸ δένδρον τι, ἵνα παρακολουθῶσι τὰς διάφορους κινήσεις· αἴφνης ἐξορμᾷ ἐκ τῆς ἐνέδρας αὐτοῦ ῥαγδαίως τάγμα ἱππέων· ἡ γῆ τρέμει ὑπὸ τὰς ὀπλὰς τῶν ἱππῶν· μέρος τῶν θεατῶν κινδυνεύει νὰ καταπατηθῇ· ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ κίνδυνος ταχέως ἀποσοβεῖται· ὁ τὴν ἐφοδὸν διευθύνων ἀξιωματικὸς προστάττει διὰ σημείου ἐπίσχεσιν καὶ τῶν ἀγροτῶν οὕτως ὁ φόβος αἴρεται μέλλων νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐπαρσιν· ὅταν θὰ διηγῶνται τὸ συμβᾶν τοῖς γείτοσι καὶ φίλοις.

